

† SERAFIM
ARHIEPISCOP ORTODOX ROMÂN
AL GERMANIEI, AUSTRIEI ȘI LUXEMBURGULUI ȘI
MITROPOLIT AL GERMANIEI, EUROPEI CENTRALE ȘI DE NORD

SĂ FACEM DIN INIMA NOASTRĂ SĂLAȘ AL PRUNCULUI IISUS!
Pastorală la Nașterea Domnului 2021

*„Ce vom aduce Ție Hristoase? Că Te-ai născut pe pământ ca om, pentru noi.
Fiecare din făpturile cele zidite de Tine mulțumire aduce Ție: îngerii cântarea,
cerurile steaua, magii darurile, pământul peștera, iar noi pe Maica Fecioară.
Dumnezeule, Cel ce ești mai înainte de veci, miluiește-ne pe noi!”*

(Din cântările Vecerniei Crăciunului)

Preacucernici Părinți și iubiți credincioși,

Sfântul Ioan Damaschinul (trăitor în secolul al VIII-lea la Damasc, în Siria), un mare teolog și scriitor de imnuri bisericești pe care le avem până astăzi în cărțile de slujbă, spune că Întruparea Fiului lui Dumnezeu sau nașterea Lui ca om este „singurul nou sub soare”, adică evenimentul cel mai mare pe care l-a cunoscut omenirea în toată existența ei. Nici un eveniment din istoria omenirii nu poate fi comparat cu venirea în lume a lui Dumnezeu, prin întruparea Sa „de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria”, după cum mărturisim în Crezul pe care-l rostim la fiecare Sfântă Liturghie. Dumnezeu, „Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute”, Dumnezeu Cel nemărginit în ființa Sa, Care nu poate fi cuprins de gând și de cuvânt și de nici o faptură, nici chiar de îngeri, Acest Dumnezeu, din iubire nesfârșită față de oameni, Se smerește pe Sine, Se micșorează și Se face El Însuși om pentru ca să-i mântuiască pe oameni din robia păcatului și a morții. Împăratul cerului și al pământului Se naște ca om, nu într-un palat, nici măcar într-o casă modestă, ci într-un staul de vite din preajma Betleemului. Îngerii din cer coboară deasupra staulului și cântă: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2,14), iar păstorilor din apropiere, înfricoșați de această vedere, un înger le spune: „nu vă temeți, că iată vă vestesc vouă bucurie mare care va fi pentru tot poporul, că vi s-a născut astăzi Mântuitor, Care este Hristos Domnul” (Luca 2, 10).

Această bucurie a Nașterii Domnului o vestim prin imnuri și cântări bisericești, ca și prin colindele noastre tradiționale. De la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, 21 noiembrie, se cântă la Utrenie așa numitele „Catavasii ale Nașterii Domnului”. Prima catavasie este aceasta: „**Hristos se naște, măriți-L; Hristos din ceruri întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-vă; Cântați Domnului tot pământul și cu bucurie lăudați-L popoare**”! Bucuria pe care o trăim în aceste zile de mare Praznic alungă din inimile noastre orice frică și orice teamă și le umple de nădejde, de liniște și de pace.

Evenimentul Nașterii Domnului este un eveniment cosmic; la el participă întreaga creație, după cum spune imnul amintit la început: îngerii cântă și-L laudă pe Pruncul Iisus, cerurile îi vestesc nașterea prin steaua care s-a arătat, magii Îi aduc daruri: aur, smirnă și tămâie, pământul Îi oferă peștera, iar neamul omenesc o aduce pe Fecioara Maria, cea mai sfântă și curată făptură din care Fiul lui Dumnezeu se naște ca om.

Dar noi cei de astăzi, ce-I putem aduce lui Dumnezeu? - Nimic altceva decât inima noastră pentru ca Pruncul Iisus să-și facă sălaş în ea! Prin gura înțeleptului Solomon, Dumnezeu ne cere inima: „*Fiule, dă-mi inima ta*” (Pilde 23, 26)! Căci dacă-I dăm lui Dumnezeu inima, îi dăm totul, bine știind că în inimă se concentrează toată ființa noastră, toți oamenii și toată creația lui Dumnezeu! Inima este marea taină a omului în care se ascunde Dumnezeu Însuși. De aceea Părintele Tadei (+2003) de la mănăstirea Vitovnița din Serbia ne îndeamnă: „**să gândim cu inima, să vorbim cu inima și să lucrăm cu inima**”. Să nu uităm nici o clipă acest îndemn și să ne silim ca orice gând, orice vorbă și orice faptă să pornească din inimă, să fie marcate de căldura inimii, căci numai așa vom avea mereu pace și bucurie în suflet.

Iubiți credincioși,

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2022 ca „**Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului**”. Omul, cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu, este alcătuit din trup și din suflet, unind în sine lumea văzută și lumea nevăzută, pământul și cerul. Trupul își întreține viața prin mâncare și băutură, iar sufletul, prin rugăciune. Așa precum trupul nu poate să trăiască fără mâncare și băutură, tot astfel și sufletul nu poate să trăiască fără rugăciune. Dar veți zice, sunt atâția oameni care nu se roagă și totuși trăiesc. Într'adevăr! Dar ce viață trăiesc? O viață pur biologică, asemănătoare cu a ființelor necuvântătoare. Animalele nu au suflet rațional cum are omul; ele se conduc după instincte și-și sfârșesc viața odată cu moartea. Numai omul este creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” (cf. Facere 1, 26) pentru a trăi veșnic în comuniune cu El. De aceea numai în om există tinderea după Dumnezeu, tinderea de a se depăși pe sine, de a se ridica deasupra naturii sale, deasupra instinctelor, pentru a deveni mereu mai bun: „bun ca Dumnezeu”, cum spune o vorbă din popor despre omul bun. De asemenea, numai în sufletul omului există dorința de a nu muri și de a trăi veșnic. Dacă însă omul nu ține seama de această dorință adâncă a sufletului său și nu-L caută pe Dumnezeu în rugăciune, sufletul lui se degradează, se pervertește și poate deveni mai rău decât animalul. Ce sunt războaiele, crimele, ura și dezbinarea dintre oameni dacă nu căderea sub umanitatea lor. „*Omul în cinste fiind, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor*”, zice Psalmistul David (Psalm 48, 12).

Din Sfânta Scriptură și din Tradiția Bisericii știm că Dumnezeu sălășluiește în inima omului. Inima este altarul cel mai sfânt pe care credinciosul îi aduce lui Dumnezeu zilnic jertfa vieții sale, adică păcatele, durerile, necazurile și neputințele, pe care le pune înaintea Lui într-o rugăciune smerită, făcută cu căldura inimii și cu lacrimi de pocăință. Iar Dumnezeu ne răspunde prin aceea că ne ușurează povara din suflet, ne mângâie și ne dă răbdare și curaj în purtarea crucii. Totodată rugăciunea smerită de fiecare zi ne transformă, încetul cu încetul, viața, adică ne face mai buni, mai blânzi, mai milostivi și mai înțelegători față de neputința semenilor. Sufletul nostru suspină după Dumnezeu și nu-și găsește odihna decât în El, atunci când se roagă. „**Ne-ai făcut pentru Tine, Doamne și**

neliniștit este sufletul în mine până nu se va odihni întru Tine", zice Fericitul Augustin. Punându-vă la inimă aceste sfaturi duhovnicești, Vă urez tuturor să petreceți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului cu pace și cu bucurie și chem binecuvântarea Pruncului Iisus născut în Peștera Betleemului peste voi și peste familiile voastre.

Iubiți credincioși,

să fim încredințați că nimic nu-i mai important în viața noastră ca rugăciunea făcută acasă, pe drum, la lucru, în toată vremea și în tot locul. Să nu treacă zi fără să ne rugăm, cât de puțin, dimineața, seara, înainte de a mânca și după masă. Să nu treacă zi fără să citim măcar un capitol din Noul Testament și câțiva Psalmi. Iar cine are mai mult timp, să citească și un Acatist sau Paraclisul Maicii Domnului. Citirea Psaltirii, care este Cuvântul lui Dumnezeu sub formă de rugăciune, ne aduce mult folos! De aceea Sfântul Vasile cel Mare (sec. IV) spune: să nu apună soarele până nu citești câțiva Psalmi!

Dar cea mai importantă și necesară rugăciune este rugăciunea comună, în biserică, prin participarea cu evlavie la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie. Sfânta Liturghie la care ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului nu poate fi înlocuită de nimic altceva. Mântuitorul Iisus Hristos a întemeiat Biserica tocmai pentru ca cei ce cred în El să se adune la rugăciune. „*Casa Tatălui Meu este casă de rugăciune*”, zice Domnul (Matei 21, 13). Dacă acasă sau în altă parte ne rugăm de unul singur sau cu cei din familie, la biserică ne rugăm toți împreună cu rugăciunea Bisericii care cuprinde toată umanitatea și toată creația și-L avem pe Mântuitorul Hristos, pe Maica Domnului și pe toți Sfinții alături de noi.

Să ne silim deci să nu lipsim nici o duminică de la Sfânta Liturghie, iar în biserică stând să ne lăsăm pătrunși de rugăciunea preotului în Sfântul Altar și de cântarea de la strană. Astfel Biserica și slujbele ei ne vor fi tot mai dragi.

Este de asemenea important să știm că orice rugăciune trebuie făcută cu toată atenția pentru ca mintea să nu se împrăștie în altă parte. Dacă nu suntem atenți când ne rugăm, rugăciunea nu ne intră în inimă și nu ne folosește. Cel mai mare dușman al rugăciunii este rutina, adică rugăciunea făcută mecanic, fără participarea inimii.

Iubiți credincioși,

trăim vremuri grele pe care nu le putem străbate decât înmulțindu-ne rugăciunea și atașamentul față de Biserică. Să fim încredințați că pandemia care bântuie astăzi lumea, ca și suferințele fiecăruia nu sunt pedeapsa lui Dumnezeu, ci consecința păcatelor noastre. „*Dumnezeu este iubire*”, ne spune Sfânta Scriptură (I Ioan 4, 4), iar iubirea nu pedepsește niciodată! Prin bolile și necazurile, pe care Dumnezeu le îngăduie să vină asupra noastră, pentru păcatele noastre, El ne cheamă la pocăință. Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă fiecare de la calea lui cea rea și să fie viu (cf. Iezechiel 33, 11)! Iar dacă nu ne vom lăsa de păcate, vom pieri. Viața noastră este în mâinile lui Dumnezeu. De aceea Biserica ne îndeamnă la fiecare slujbă ca „toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm” și să nu ne temem de nimic, nici de boală, nici de moarte! În același timp, să facem tot ceea ce ține de noi în această vreme de pandemie: să ne ferim de a ne îmbolnăvi pe noi sau de a-i îmbolnăvi pe semenii noștri prin contaminare, respectând regulile care ni se cer și ascultând sfatul medicilor.

Vă urez tuturor, slujitori ai Altarului, părinți și copii, tineri și vârstnici:

Sărbători fericite și La mulți ani!

Al vostru de tot binele voitor și rugător pentru toți,

Mitropolitul Serafim